

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **T. M.**, zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem společnosti HLADÍK & TAUBER, advokátní kancelář, v.o.s., se sídlem v Brně, Příkop 6, proti žalovanému **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze 3, Olšanská 2, P.O.BOX 78, ve věci správního vyhoštění, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. března 2013, čj. CPR-15219/ČJ-2012-930310-V243, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. března 2013, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí orgánu I. stupně. Tím bylo Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, které vydalo rozhodnutí sp. zn. KRPB-181148/ČJ-2012-060027-SV dne 4. 12. 2012 a tímto rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území

členských států Evropské unie byla stanovena na 6 měsíců. Její počátek byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 cit. zákona od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, doba k vycestování byla dle odst. 3 uvedeného ustanovení stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí. Dále je pak v napadeném rozhodnutí precizováno, že pokud nastane důvod, který způsobí nevykonatelnost takto uvedené lhůty, je doba k vycestování z území ČR stanovena do 30 dnů ode dne odpadnutí takového důvodu a s odkazem na ust. § 120a zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že na žalobkyni se důvody, znemožňující vycestování podle § 179 tohoto zákona, nevztahují.

Žaloba namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného s tím, že bylo vycházeno z podkladů, které byly pořízeny v rozporu s právními předpisy, a proto nemohou být použity – zde odkaz na § 51 odst. 1 věta první správního řádu, dále pak v projednávané věci nebyly dány zákonné důvody k uložení správního vyhoštění. Žalobkyně namítá, že kontrola byla prováděna Policií ČR „ve spolupráci“ s Úřadem práce dne 7. 6. 2012. Žádné zákonné ustanovení však Policii ČR „společné“ kontroly neumožňuje, zákon o policii umožňuje pouze poskytovat součinnost soudnímu exekutorovi a jakoukoliv formu „spolupráce“ od 1. 1. 2011 neumožňuje vůbec, neboť dikce § 167 odst. 2 byla k tomuto datu změněna. Správní orgán nedostál své povinnosti vést řádně správní spis, vzájemná komunikace nebyla zařazena do správního spisu (zde odkaz na § 17 odst. 1 SŘ, in eventum ve spojení se zákonem č. 499/2004 Sb., o spisové a archívní službě). Od této námitky žalobkyně odvozuje, že byla zbavena svého ústavního práva vyjádřit se ke všem podkladům (čl. 38 LZPS), zejména z pohledu zákonnosti či nestrannosti postupu. ČR je demokratickým právním státem, respektuje tak princip transparentnosti výkonu veřejné moci a je nepřijatelné, aby si navzájem několik úředních osob domlouvalo společné postupy, aniž by taková komunikace byla zachycena. Za procesně nepoužitelné pak žalobkyně považuje podklady, obstarané správním orgánem před datem 15. 8. 2012, neboť až tohoto dne bylo vůči žalobkyni zahájeno správní řízení. Uvedené důkazní prostředky nebyly obstarány v souladu s ust. § 137 a násl. SŘ a nebyly následně ani řádně provedeny (§ 138 odst. 4 téhož). Procesně jsou nepoužitelné úřední záznamy policistů, zúčastněných na sporné kontrole, neboť pakliže není dodatečně v průběhu zahájeného řízení proveden např. každý výslech jednotlivého policisty, nelze takové záznamy použít, minimálně z pohledu procesních práv žalobkyně, která nemohla vznášet vůči jednotlivcům doplňující či upřesňující dotazy. Žalobkyně přitom řádné provedení důkazů považuje za nezbytné, neboť sepsání záznamu o provedení důkazu listinou (§ 53 SŘ), výslech policisty sepisujícího úřední záznam (§ 55 SŘ) signalizuje, že daný podklad považuje správní orgán za relevantní a jen tak mohla žalobkyně zjistit, který podklad správní orgán hodlá použít. Takto řádně procesně užita např. nebyla evidence docházky na čl. 23 a 24 ohledně výkonu práce žalobkyně v dřívějších kalendářních měsících, správní orgán poukazoval v oznámení o zahájení správního řízení výlučně na den 7. 6. 2012. Z pohledu de iure správní orgán vedl několik samostatných řízení, nerespektoval však § 140 SŘ a výsledky svědků byly prováděny tak, že výslech proběhl jednou a příslušný protokol byl učiněn součástí všech jednotlivých správních spisů. Z pohledu práva však nebylo vedeno společné řízení.

Z pohledu hmotně-právního pak žalobkyně namítá, že dikci uvedeného ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 výše uvedeného zákona o pobytu cizinců nemohla pojmově naplnit, neboť pojem „území“ je zde míněn jako jakákoliv část území ČR – tak, jak v § 1 odst. 1 tohoto zákona. Povolením k zaměstnání pro území ČR žalobkyně disponuje, je tak zaměstnána „s“ povolením k zaměstnání, dle cit. ustanovení tak žalobkyni nelze vyhoštění uložit. Dané ustanovení míří jen a výlučně na situace, kdy cizinec nedisponuje vůbec žádným povolením k zaměstnání, smyslem ustanovení není postihovat ty cizince, kteří vykonávají práci na jiném místě výkonu práce, než je uvedeno v povolení k zaměstnání, taková otázka vůbec nespadá do pravomoci odboru cizinecké policie. Pod pojem, že je „cizinec zaměstnán bez povolení k zaměstnání“ nelze subsumovat situaci, kdy cizinec vykonává práci „v rozporu s“ povolením k zaměstnání, z pohledu zákonodárce jde o dvě samostatné situace – zde s poukazem na ust. § 5 písm. e) bod druhý zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, kde jsou oba případy vedle sebe, na druhé straně však zákonodárce tyto shrnuje pod sousloví „nelegální práce“ v tomtéž ustanovení, či v § 170a odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců ve znění, účinném od 1. 1. 2011. V takovém případě nelze shora uvedené situace navzájem zaměňovat a důvodem pro vyhoštění cizince dle zákona o pobytu cizinců může být pouze a výlučně situace, kdy cizinec vůbec žádné povolení k zaměstnání nemá a tedy vykonává práci bez jakéhokoliv povolení. Dle čl. 2 Ústavy může každý činit vše, co mu zákon nezakazuje, žádný zákon na žádném místě nezakazuje cizinci, aby vykonával svou práci i na jiném místě, než výslovně uvedeném v povolení. Naopak, žalobkyně odkazuje na původní znění § 93 zákona o zaměstnanosti, které výslovně proklamovalo možnost zaměstnavatele, aby cizince vyslal k výkonu práce mimo místo výkonu, uvedené v povolení k zaměstnání. Dále žalobkyně poukazuje na to, že § 145 tohoto zákona je zaměřeno pouze na tzv. „pravidelná“, resp. „sjednaná“ místa výkonu práce, nevztahuje se na nahodilé pracovní cesty, jak je tomu v případě jejím. Pracovně-právní předpisy rozlišují pojmy „pracoviště“, „místo povolání“, „místo výkonu činnosti“, „místo výkonu práce“ a další, které však správní orgán navzájem zaměňuje. Je jí kladeno za vinu, že vykonávala práci v jiném místě výkonu práce, tedy v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání. Policie ČR – Odbor cizinecké policie je dle ust. § 167 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění, účinném od 1. 1. 2011, oprávněna provádět pobytovou kontrolu pouze na „pracovišti zaměstnavatele“, dle ust. § 131 zákona o zaměstnanosti pak jsou zaměstnanci orgánů kontroly oprávněni vstupovat rovněž výlučně na „pracoviště kontrolovaných osob“. Z tohoto odvíjí žalobkyně nepřezkoumatelnost rozhodnutí, když ke spornému místu kontroly správní orgány přistupují nahodile, někdy takové místo považují za pracoviště, jindy zase za místo výkonu práce. Konečně – napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do jejího práva na soukromý a rodinný život, v rovině ústavních práv žalobkyně slouží tzv. test přiměřenosti (proporcionality), který má několik obligatorních kroků – řádné vymezení ústavních práv žalobkyně (má na zdejším území sestru, oprávnění k pobytu již od r. 2007, na Ukrajině by se nemohla pracovně uplatnit), správní vyhoštění tak podstatným způsobem ovlivňuje její soukromý život, jehož součástí je dle ustálené judikatury NSS i tzv. život profesní. Dalším bodem je potřeba řádného předestření sledovaného cíle správním orgánem, dosud nebyla objasněna vzájemná komunikace správních orgánů, tedy, jaký cíl byl sledován vzájemným domlouváním kontroly 7. 6. 2012, nejsou splněny ani další

kroky testu přiměřenosti. Eventuální výkon zaměstnání pouze „v rozporu“ s povolením k zaměstnání – tedy ne bez povolení – nemůže být natolik společensky nebezpečným jednáním, aby toto bylo důvodem k uložení vyhoštění. Naopak by měla být žalobkyni poskytnuta ochrana – viz princip ust. § 120a či 123 a dalších zákona o pobytu cizinců. Z uvedených důvodů navrhovala žalobkyně zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Na náhradě nákladů řízení žalobkyně účtovala náklady právního zastoupení, spočívající ve dvou úkonech právní služby a dvou režijních paušálech, které spolu s DPH činí částku 8.228,- Kč.

Z písemného vyjádření žalovaného orgánu Policie České republiky – Ředitelství služby cizinecké policie v Praze ze dne 30. 4. 2013 plyne, že orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 4. 12. 2012 zdůvodnil jeho vydání zjištěním, že protiprávním jednáním žalobkyně byla naplněna skutková podstata ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. Bylo zjištěno, že cizinka v období od dubna 2012 do května 2012 a dne 7. 6. 2012 ve společnosti FRIGOPRIMA spol. s r.o., K Vápence 602, Mikulov, vykonávala práci, spočívající v porcování, čištění a balení ryb, a to bez příslušného povolení k zaměstnání – jako cizinec tedy byla na území ČR zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení bylo podmínkou výkonu jejího zaměstnání. Rozhodnutí o správním vyhoštění převzala prostřednictvím zmocněného zástupce dne 5. 12. 2012. Rozhodnutí orgánu I. stupně bylo napadeno blanketním odvoláním, které bylo odůvodněno dne 20. 12. 2012, žalovaný pak svým rozhodnutím ze dne 19. 3. 2013 odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí orgánu I. stupně. Žalovaný má za to, že protiprávní jednání cizinky bylo nalézacím správním orgánem zjištěno řádně, spisovým materiálem doloženo a dostatečně odůvodněno, procesní pochybení zjištěna nebyla. Co do žalobních námitek pak žalovaný plně odkazuje na zdůvodnění obou rozhodnutí ve věci a navrhuje zamítnutí žaloby. Náhradu nákladů řízení žalovaný neúčtoval.

Z předloženého správního spisu žalovaného vyplývají následující skutečnosti:

- z Úředního záznamu Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie – oddělení pobytových agend ve Valticích ze dne 11. 6. 2012, že dne 7. 6. 2012 byla na žádost Státního úřadu inspekce práce, Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj se sídlem v Brně, provedena v Mikulově společná kontrolní akce OPA Břeclav, Skupiny dokumentace OCP Brno a cit. inspektorátu práce, zaměřená na nelegální zaměstnávání. Jednalo se konkrétně o dvě provozovny firmy Frigoprime spol. s r.o., a to na adrese Nádražní 607 a K Vápence 602 – průmyslová zóna. V jejím průběhu bylo na prvně uvedené adrese během výkonu práce kontrolováno 19 občanů České republiky, mezi jinými i personalistka firmy M. Ř., která pracovníkům kontroly poskytla požadované dokumenty, tedy pracovní smlouvy, evidenci odpracovaných hodin zaměstnanců aj. Sdělila, že firma má uzavřeny smlouvy s celkem 3 agenturami práce, které zajišťují pracovníky do jejích provozů, a to VIPA Morava, Brno, Tř. kpt. Jaroše 28, IČ : 255 66 181; Z.Y.M. CZ s.r.o., Dolní Bezděkov 60, IČ : 275 57 791; Družstvo VOŽAK, Praha 9, Horní Počernice, IČ: 281 63 176. Pracovní doba je u všech zaměstnaných cizinců evidována pomocí technického zařízení, cizinec má svoji kartu, na níž je zaznamenáván

datum a čas v práci. Při kontrole 7. 6. 2012 bylo zjištěno v provozovně Mikulov, K Vápence 602, že v 8.40 zde mj. pracovala i žalobkyně, která uvedla, že pracuje dle instrukce mistrové, tzn. porcuje, čistí, popř. balí ryby. Záznam uvádí, že údaje, získané během společné kontrolní akce budou dále vyhodnoceny a zpracovány, v případě potvrzení porušení zákona č. 326/1999 Sb. budou zahájena řízení dle tohoto zákona,

- Z Úředního záznamu téhož orgánu ze dne 8. 6. 2012 pak vyplývá záznam o provedení pobytové kontroly, provedené ve výše uv. firmě na adrese provozovny Mikulov, K Vápence 602, kde bylo kontrolováno celkem 12 osob, včetně žalobkyně, kontrolování byli ztotožnění a byla provedena lustrace z důvodu oprávněnosti pobytu,
- Z dalšího úředního záznamu, sepsaného prap. P. F., inspektorem Krajského ředitelství Policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení dokumentace ve Valticích ze dne 12. 6. 2012 plyne, že osobně v rámci výše cit. kontroly zapsal a hovořil s žalobkyní a dalšími 5 pracovníky, kteří uvedli, že mzdu za práci nedostávají od firmy Frigopríma, ale od svého „bosse“ nebo „mafíána“, s výší mzdy, kterou obdrží, spokojeni nejsou, za to, kolik odpracují měsíčně hodin. Ve firmě pracují dle instrukcí mistrové, převážně porcují, čistí nebo balí ryby. Na své „bosse“ uvedli telefonní kontakty,
- Policie ČR – Krajské ředitelství Policie Jihomoravského kraje žádá přípisem ze dne 27. 6. 2012 Úřad práce v Břeclavi o poskytnutí informací o povolení k zaměstnání pro cizince, mj. i žalobkyni; cit. úřad práce pak přípisem ze dne 29. 6. 2012 Policii ČR sdělil, že žalobkyně aktuální povolení nemá,
- Orgán I. stupně vyhotovil dne 17. 7. 2012 Oznámení o zahájení správního řízení, kterým žalobkyni oznámil rozhodné skutečnosti, které ho vedou k zahájení správního řízení dle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., tedy ve věci správního vyhoštění, toto oznámení obsahuje poučení o právech a povinnostech účastníka řízení, včetně případného pořádkového opatření a právu účastníka správního řízení dle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců,
- Přípisem orgánu I. stupně ze dne 17. 7. 2012 byla žalobkyně předvolána k ústnímu jednání na den 25. 7. 2012,
- Přípisem ze dne 30. 7. 2012 poskytl Státní úřad inspekce práce, Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj orgánu I. stupně znění Smlouvy o dílo, která byla uzavřena 1. 1. 2012 mezi firmou FRIGOPRIMA spol. s r.o. Mikulov, Náměstí 25, IČ : 25504878 (objednatel) a firmou Z.Y.M. CZ s.r.o., Dolní Bezděkov 60, IČ : 27557791 (zhotovitel), o provádění prací, uvedených v čl. III. této smlouvy na provozovnách objednatele v Mikulově, přiloženy výkazy pracovních hodin za měsíc květen 2012 a duben 2012, z nichž plyne, že žalobkyně odpracovala v květnu 2012 300,5 hodiny v dubnu 2012 297,5 hodiny,
- Z vyjádření společnosti Frigopríma ze dne 7. 8. 2012 plyne, že 19 cizinců, mezi nimi žalobkyně, jsou osobami, které nebyly společnosti přiděleny, právním důvodem jejich zdržování se v areálu společnosti byla realizace obchodně závazkového vztahu společnosti s třemi podnikatelskými subjekty, a to specializovaným družstvem VIPA MORAVA, Družstvem VOŽAK a

společností Z.Y.M. CZ, s.r.o. U fyzických osob, které se v prostorách provozoven společnosti v rámci Smluv o dílo s uvedenými firmami zdržovaly z titulu obchodně závazkového vztahu pak nemá společnost právo žádat prokazování totožnosti, evidence příchodu a odchodu z areálu slouží pro důvod ochrany majetku a zdraví,

- Přípisem orgánu I. stupně ze dne 15. 8. 2012 byla žalobkyně předvolána k ústnímu jednání na den 28. 8. 2012, záznam orgánu z 15. 8. 2012 určuje jako oprávněné osoby ve věci správního řízení o správním vyhoštění ve věci žalobkyně nprap. J. V. a nprap. A. K.,
- Přípisy orgánu I. stupně ze dne 15. 8. 2012 byli předvoláni jako svědci na 24. 8. 2012 p. M. Ř., p. Ing. L. K. a p. J. K. a ve správním spisu jsou jejich výpovědi v tento den písemně zaznamenány,
- Dne 15. 10. 2012 vydalo Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, Praha, „Závazné stanovisko“ k možnosti vycestování cizince, s tím, že toto je možné, a to s odkazem na ust. § 120a) a § 179 zákona o pobytu cizinců,
- Ve spisu se dále nachází Rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky pro hlavní město Prahu, ze dne 1. 6. 2012, z něhož plyne, že žalobkyni bylo podle ust. § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti povoleno zaměstnání u zaměstnavatele Družstvo Pohled, IČ: 27503585, se sídlem Jeseniova 1151/55, Praha 3, a to jako dělnici v oblasti výstavby budov s místem výkonu práce v Praze, povolení platí do dne nabytí právní moci rozhodnutí do 31. 5. 2013, rozhodnutí nabylo právní moci dnem převzetí a vzdání se odvolání – 6. 6. 2012,
- Protokol o výsledku účastníka správního řízení – žalobkyně nese datum 2. 10. 2012, kdy byla žalobkyně seznámena s podklady a odpověděla na dotazy, bylo jí tlumočeno dosavadní zjištění správního orgánu ve věci,
- Dne 20. 11. 2012 vyhotoveno usnesení orgánu I. stupně čj. KPRB-181148/ČJ-2012-060027-SV, v níž je dle § 36 a § 39 správního řádu dána možnost žalobkyni vyjádřit se ve lhůtě 7 dnů k podkladům pro vydání rozhodnutí, tyto jsou dostupné k seznámení v budově OPA Břeclav, Valtice, přípis doručen zástupci žalobkyně dne 21. 11. 2012.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Z ust. § 119 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v pl. znění plyne, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, bod 3 – je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou

výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval. Z ust. § 178b) pak plyne, že zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zelenou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Za zaměstnavatele se pak považuje právnická nebo fyzická osoba, která cizince zaměstnala, a cizinec pro výkon takové činnosti potřebuje povolení k zaměstnání, zelenou nebo modrou kartu.

Ustanovení § 5 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, upravuje pod písm. e) pojem nelegální práce, kterou je v bodě 2 charakterizována situace, pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu s povolením k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání ve zvláštních případech (dále jen zelená karta) vydaným podle zvláštního právního předpisu, nebo v rozporu s modrou kartou; to neplatí v případě převedení na jinou práci podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.

Soud je po přezkoumání věci přesvědčen, že skutkově se případ žalobkyně odvíjel tak, že pro výkon práce – zaměstnání ve firmě Frigopríma spol. s r.o., Mikulov, K Vápence 602, kde bylo zjištěno provedenou kontrolou orgánu I. stupně dne 7. 6. 2012, že zde žalobkyně pracovala při porcování, čištění a balení ryb, žalobkyně nikdy žádné povolení k výkonu zaměstnání neměla, neměla ho ani pro jednu z firem, které pro tuto společnost dle výpovědí pracovnice personálního oddělení a prokuristy podle smluv o dílo vykonávaly práce, a to specializované družstvo VIPA MORAVA, Družstvo Vožak a Z.Y.M. CZ s.r.o., přičemž výše cit. společnost předložila tuto smlouvu se společností Z.Y.M. CZ s.r.o. Žalobkyně ani nikdy dříve povolení k zaměstnání s některou z uvedených firem neměla. Z důkazů, předložených společností Frigopríma, spol. s r.o. přitom plyne, že žalobkyně v uvedené společnosti odpracovala v květnu 2012 300,5 hodiny a v měsíci dubnu 2012 297,5 hodiny. V tomto směru tedy nemohl soud dospět k jinému závěru, než že za uvedené období, a to až do 6. 6. 2012, žalobkyně pracovala v uvedené společnosti bez povolení k zaměstnání, v den kontroly pak pracovala v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání, tedy bez platného povolení k zaměstnání. Soud dále konstatuje, že Úřad práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu, Praha 3, Domažlická 1139/11 vydal žalobkyni dne 1. 6. 2012 rozhodnutí o povolení zaměstnání u zaměstnavatele Družstvo Pohled, IČ : 27503585, se sídlem Praha 3, Jeseniova 1151/55, a to pro druh práce – dělnice v oblasti výstavby budov s místem výkonu Praha. Dle § 92 zákona o zaměstnanosti může Úřad práce vydat povolení k zaměstnání za podmínky, že se jedná o ohlášené volné pracovní místo (§ 35), které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak, a zaměstnavatel s krajskou pobočkou ÚP předem projednal záměr zaměstnávat cizince (§ 86). Při vydávání povolení k zaměstnání

Úřad práce přihlíží k situaci na trhu práce. Z dikce samotného ust. § 92, ale i ust. § 86 – zaměstnavatelé mohou získávat cizince na volná pracovní místa, která nelze obsadit jinak, jestliže předem krajské pobočce ÚP oznámí a projednají s ní záměr zaměstnávat cizince, včetně jejich počtu, druhu práce, kterou budou vykonávat, a předpokládané doby výkonu práce – jasně plyne, jakou úlohu a proč sehraává povolení k zaměstnání, vydávané příslušným ÚP, v tomto směru musel dát soud plně za pravdu argumentaci žalovaného, že cit. rozhodnutí ÚP je v daném směru individuálním Rozhodnutím Úřadu práce, omezujícím žalobkyni ve výkonu zaměstnání pouze na region Prahy a zaměstnavatele Družstvo Pohled, která seriózně argumentuje, proč orgán I. stupně považoval zjištěnou situaci za odpovídající ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, tedy, že pracovnice pracovala u výše cit. firmy Frigoprima bez platného povolení k zaměstnání. Za dané a popsané situace pak orgánu I. stupně nezbývalo, než vydat odvoláním napadené rozhodnutí, které je plně v souladu se zákonem a orgánu odvolacímu rozhodnutí, které bylo napadenou žalobou. Žalobkyní diskutovaný názor na výklad pojmu „území“ je s dikcí výše cit. ustanovení zákona o zaměstnanosti logicky v rozporu, neboť povinnosti, které má v této problematice ÚP (zaměstnávání cizinců na zdejším území) by při přijetí takového výkladu nemusely vůbec existovat.

K žalobním námitkám pak soud konstatuje, že žádné procesní pochybení v postupu žalovaného neshledal. Policie ČR vykonala kontrolu v rámci svých pravomocí, zjistila totožnost cizinců, kteří se nacházeli na pracovišti firmy Frigoprima, spol. s r.o. a požádala o poskytnutí podkladů příslušné orgány – Oblastní inspektorát práce a Úřad práce. Ostatní podklady v rámci svých pravomocí shromáždila v probíhajícím správním řízení, které řádně vůči žalobkyni zahájila svým oznámením ze dne 17. 7. 2012. Žalobkyně byla řádně vyslechnuta, byla jí dána možnost se vyjádřit k věci za přítomnosti tlumočnicka ukrajinského jazyka. Zde soud považuje za potřebné podotknout, že k dotazům správního orgánu, k nimž měla možnost upřesnit případné okolnosti svého zaměstnání, žalobkyně využila svého práva neodpovídat, žádné relevantní dokumenty, které by mohly pomoci zvrátit výše uvedený závěr, k němuž posléze dospěl správní orgán i soud, nepředložila ani nenavrhlá. Usnesením ze dne 20. 11. 2012 pak orgán I. stupně žalobkyni vyzval, aby se případně ve lhůtě 7 dní vyjádřila ke správnímu řízení ve věci jejího správního vyhoštění a jeho podkladům, včetně řádného poučení, soud tak neshledal nic nestandardního či nezákonného v procesu správního řízení a jeho vedení. V námitkách žalobkyně uvádí, že neměla možnost dotazovat se jednotlivých policistů na skutečnosti, které uvedli ve svých výpovědích, zde ovšem soud připomíná, že v průběhu správního řízení žalobkyně takovou žádost ani návrh neuvedla a není tak důvod, proč by měl soud hledět na protokoly, učiněné příslušníky Policie ČR, jako na nepoužitelné. Ostatně žalobkyně ani nesdělila, co by chtěla konkrétně sporovat a proč. Naopak, jak uvedeno výše, pokud měla možnost cokoliv ke svému zaměstnání věcně doplnit, tak tohoto práva nevyužila. Z tohoto pohledu soud nemůže jinak, než takovou námitku považovat za zcela účelovou. K další námitce, že žalobkyně nebyla seznámena s tím, jaké podklady chce správní orgán při svém rozhodování využít pak soud doplňuje, že jí uváděné listiny jsou součástí správního spisu, k jehož seznámení se byla právě výše cit. oznámením vyzvána a bylo tak pouze na ní, zda tohoto svého práva využije či nikoliv. Pokud pak (k další námitce žalobkyně) správní orgán vyslechl

svědkyni paní Ř. a další a jejich výpověď zařadil do více spisů, je patrné, že se jednalo o obdobné skutkové okolnosti věci, tedy, že chod firmy i jí učiněné smluvní závazky vůči dalším společnostem, jakož i fungování zaměstnávání cizinců probíhá ve firmě způsobem, který je společný pro všechny zaměstnance a soud nevidí žádný důvod, proč by tyto informace nemohly být využity pro více správních řízení, vedených na základě kontroly, provedené dne 7. 6. 2012. O vyslání pracovníka mimo místo jeho výkonu práce nemůže, dle přesvědčení soudu, být v daném případě řeč, žalobkyně žádný podobný důkaz nezmínila, ani nepředložila. Do soukromého a rodinného života žalobkyně jistě udělení správního vyhoštění nepřiměřeně nezasáhlo, její děti žijí na Ukrajině a k dotazu správního orgánu, zda by správní vyhoštění nepřiměřeně zasáhlo do jejího soukromého života, odpověděla pouze, že nemá na Ukrajině možnost najít si práci, což je sice obecně v určitém rozsahu možné, ovšem v kontextu přiměřenosti, posuzované dle ust. § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců jistě nemůže být zásadním a rozhodujícím faktorem.

Vzhledem k tomu, že, jak uvedeno a odůvodněno shora, soud shledal žalobu jako nedůvodnou, tuto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 7. června 2013

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně